

Njen kodrček.

I.

Ta-le bo moj!“

„Moj pa ta-le!“

„Ta-le pa moj!“

„Moj bo pa murček!“

Tako je žvegljalo in žvrgolelo med pritajenim sopenjem in utrudljivim prerivanjem na Žitnikovem dvorišču tisto jutro zgodaj.

Kaj so neki zbirali in delili?

Nera je po noči dobila pet mladih psičkov in zjutraj je bil ves Žitnikov drobiž mahom pri njih. Sicer je Nera renčala in kazala ostre zobe, zato je pa tudi otročad ogledovala kobacajoče kužke le bolj zdaleč in kazala s prstki nanje.

Takisto je bilo pa pri Žitnikovih vselej, kadar so dobili kaj novega k hiši. Naj je izvalila koklja piščeta — precej so si jih razdelili in prisodili drug drugemu.

„Ta-le bo čopka, ta bo moja!“

„Ta-le bo pa petelinec, ta bo tvoj!“

„Ta-le ima prižo na glavi, grahka bo; ta bo pa moja!“

Tako govoreč so hodili za kurjo družino.

Istotako so si izbirali male packe (pujske), tako malo janjčke, da, še celo vsak je imel svojo jablano doli v dolini, svojo hruško na vrtu in svoj oreh gori pod gričem.

Ume se, da je bilo to le toliko časa njihovo, dokler je bilo pri hiši. Kadar so pa oče ali mati kaj prodali, ni nihče vprašal, čigavo je, in nikomur izmed otrok ni zato kaj več odletelo, akoravno je bilo prej „njegovo“. No, saj tudi nihče zahteval ni. Vedeli so, da je to le „tako rečeno“.

Toda pri psičkih je bila pa druga. Ti so bili zares njihovi. Oče in mati se nista dosti menila za tisto pasjo družino, tolikobolj pa otroci.

II.

„Že vidijo“, pridrvil je nekega jutra Jožek v vežo, in hkrati so jo pcedili vun pred pasjo kolibo.

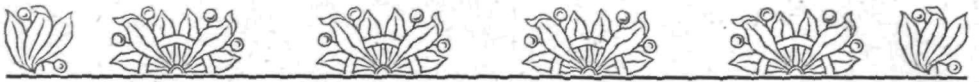
Deset dni so jih hodili opazovat, pa so se le mižé prekucevali. Danes pa gledajo . . . gledajo . . . objemajo se in se veselo premetavajo.

„Glej ga, moj murče, ta bo pes, jej ta bo junak — kako se nič ne boji in vsacega povalja“, vikne Jožek.

„Ej! Najlepši je pa le moj beli kodrček“, odvrne Anica.

In tako je šlo prerekanje svojo pot . . .

Dolgo, dolgo časa so čepeli pri kužkih, in tudi Nera se jih je že toliko privadila, da ni v enomer renčala. Samo takrat, ko je Jožek malo pogladil svojega murčka, dvignila je ušesa, nagubančila kožo med očmi, naresila pohrbtno dlako in brke so ji zatrepetale. No, hujšega pa le ni bilo.

Naposled pa so jih otroci smeli celo pitati in celo pestovati — sevé vsak svojega — in Nera jim ni nič storila. Privadila se jim je.

III.

„Jožek, ali prodaš murčka?“ oglasijo se nekega dopoldne stric Brlogarjev izza ograje, uprav, ko so spet vsi otroci čepeli okoli pasje kolibe.

„Za koliko?“

„Bom že dal, da ti bo prav. Samo, če ga daš?“

„O dam, zakaj ne? Kedaj ga bote pa vzeli?“

„Če zna jesti, precej.“

„Jesti pa zna, saj je že štiri tedne star.“

„No, potem pa kar sem ž njim!“

Ko je stopil Jožek z murčkom k stricu, posegli so v žep, in ko je izročil kužeta, zasvetila se mu je nova kronica v roki.

Brlogarjev stric so bili dobri in Jožka so imeli radi. Zato niso skoparili. Zdaj so bili pa namah vsi naprodaj. Da se je le oglasil kupec — pa je bila kupčija že tudi sklenjena . . .

Francku so dali popoldan Lovrinov boter tri desetice zanj; menda ne toliko zaradi psa, temveč ker so bili Francetov boter.

Tončku je utaknil sosedov Jurček dan kasneje jastrebovo pero za klobuk in je zato odnesel njegovega čuvaja.

Malemu Lojzku je pa Krtov pastir samo pokazal v seči ptičje gnezdo, pa je dobil njegovega hudina.

Samo Anica je imela še svojega kodrčka. Kar ni ga mogla dati, dasiravno je imela ona tudi kupca zanj.

„Jaz ga ne dam, ko je tako prijazen!“ bil je njen kratki pa odločni odgovor.

Kako ga je pa tudi rada imela! Še prej, ko so bili vsi mladiči v gnezdu in jim je ona nosila mleka, je vzela najprej kodrčka k skledi, in ko je imel že čez grlo in ušesa dosti, tiščala mu je še vedno gobček v mleko. Sam kodrček se je jel otresati od te prevelike ljubezni.

Kadar so se pa premetavali, grizli in drug nad drugim renčali in lajali, čulo je Aničino oko nad kodrčkom, da se mu ni kaj zgodilo. Pri tem je tudi kdaj namesto njega dobila kak pasji oster zobček v mehko ročico. Pa to je ni nič užalilo, da le kodrčka ni bolelo . . .

IV.

Toda prevelika ljubezen se prerada ujé — in tudi tukaj se je.

Pes je pes, in tudi kodrček je bil pes. Vse bratce je izgubil, s kom se je hotel igrati? Igral se je pa tako rad. No, z Anico se je res igral skoro ves dan, včasih so ji pa le mati dali kako drugo opravilo.

Treba je bilo poiskati drugih igrač. Dobil jo je. Tamkaj v kuhinji je pustila Anica zibko, v nji pa svojo punčko, kot nalašč za kodrčka. Izvohal jo je. Prijel jo, nosil pa premetaval po kuhinji. Ko je prišla Anica v kuhinjo,

že ni imela njena punčka niti las in tudi skoro nič obleke. Tudi eno oko je izgubila in glava se je še malo držala vratu.

„Ti mrha, ti, pasja!“ razjari se Anica stopivši v kuhinjo, pa zgrabi kužeta za vrat in ga vrže vun v vežo.

Solznih oči je stopila potem doli k Jankovim.

„Ti Francka, zdaj pa lahko prideš po našega kužka. Saj si me oni dan prosila zanj. Kar z menoj pojdi!“

In šla je . . . Kodrček pa od hiše!

Toda pri Jankovih takrat niso imeli kravice, in ubogi kodrček je moral jesti črn sok; pa še tistega ne, kolikor bi ga bil hotel.

Poželjivo je često gledal nazaj gori k Žitnikovim. Dvakrat jo je celo popihal nazaj, pa obakrat je prišla Francka ponj.

„Privezati ga bo treba, pošast grdo, da ne bo uhajal. Me je že sram vedno hoditi ponj“, je pripomnila nekoč deklica.

Drugi dan je bil že otvezen na zarjaveli verigi, katero je komaj vlačil za seboj.

Revež je bil. Pa skoro bi rekel, če ne bodete zamerili: Prav mu je bilo! Kaj mu je bilo pa treba trgati Aničino punčko? Aaa?

Ferdinand Gregorec.

Velikonočnice.

Na cvetno nedeljo.

*V jutranji zori gore se bliščijo,
Veselo vstaja solnce izza gor;
Pobožne v cerkev množice hitijo,
Vesel je zlasti otročičev zbor.*

*V rokah nedolžnih šibke oljčne veje —
O, mirne in nedolžne duše znak —
Veselo v prsih se srce jim smeje,
Ko stopajo čez hiše božje prag.*

*A zadaj starček žalostno koraka,
Mladosti se spominja zlatih dni,
In ob spominih duša mu zaplaka,
Mladostnih dni nazaj si zaželi . . .*

Slavko Stavič.

